

چین با درنظر گرفتن منافع خود، شریک اول تجارت خارجی ما بوده و با نگاهی غیرایدئولوژیک برای گسترش آن نیز تلاش کرده است. طی ۵ سال اخیر ثابت شده است که کشورهای اروپایی و امریکا در روابط بین الملل لاقبل با ایران کمتر از کشورهای دیگر صادق بوده و به تبع کمتر قابل اعتمادند و همین موضوع

دلیلی برای نگاه ویژه تر به چین و به طور کلی شرق دنیا خواهد بود

سرمايه‌گذاري چيني‌ها در زيرساخت و تهاتر آن با نفت باشد. علاوه بر اين، شرکت‌های چینی قراردادهای بسیاری در مقیاس بزرگ با ایران بسته‌اند که شامل حفاظت از آب، حمل و نقل، انرژی، فولاد و پتروشیمی و غیره است. فعالیت این شرکت‌های چینی به عنوان پیمانکار می‌تواند تولیدکنندگان چینی در صنایع مرتبط را به صادرات کامل تجهیزات و محصولات مکانیکی و الکتریکی به این پروژه‌ها در ایران سوق دهد. از همین رو، توسعه تجارت و روابط سیاسی اقتصادی بین دو کشور الزام داشته و در این مسیر نیز ایران باید به فکر توسعه مستمر و مناسب معاملات با چین باشد. در این گزارش با توجه به سفر قریب‌الوقوع ابراهیم رئیسی، رئیس‌جمهور کشورمان به چین، با مرور سابقه تاریخی روابط ایران و چین در ۶ دهه اخیر و رکوردشکنی آن در دولت سیزدهم، ۴ ملاحظه جدی ایران در ارتباط با چین را نیز مطرح کرده‌ایم.

چین و ایران دو شریک قدیمی در تجارت یکدیگر محسوب می‌شوند و این شراکت حالا در پنجاه و دومین سالگرد آغاز روابط دو کشور به صورت مدرن می‌تواند جدی‌تر از قبل باشد. ایران انرژی فراوانی برای اشتباهی سیرناپذیر چین در حوزه انرژی دارد و همچنین می‌تواند به جایگاه این کشور در منطقه در مقابل کشورهای غربی کمک کند. همچنین نقش ایران می‌تواند چین را در توسعه ابتکار کمربند و جاده کمک کرده و نقطه اتصال این کشور با اروپا و خاورمیانه باشد. همچنین این کشور بزرگ‌ترین خریدار نفت ایران در سال‌های اخیر بخصوص در شرایط تحریمی بعد از مه ۲۰۱۸ بوده و ظرفیت‌های بسیاری در توسعه همکاری‌ها در حوزه انرژی با ایران دارد. در مقابل، ایران نیز جایگاه مهمی در سیاست خارجی چین داشته و می‌تواند داشته باشد. از طرفی ایران کمک حال رقابت چین با امریکا در خاورمیانه بوده و از طرفی می‌تواند منطقه بکری برای جذب